

trækkes den for den Anklagede gunstigste Mening.

Rævningernes Erklæring skal indeholde en udtrykkelig Angivelse af, at Beslutningerne ere tagne med det i Lovens bestemte Stemmeantal.

§ 231.

Bliver en Rævning under Raadslagningen overfaldet af Sygdom, saaledes at han ikke kan deltage i samme, bliver dette at anmelde for Rettens Formand, som udsætter Sagen, med mindre saavel den Anklagede som Overanklageren samtykke i, at den desuagtet tilendebringes. Naar Erklæring saaledes afgives af et ringere Antal Rævninger end 12, blive Bestemmelserne i foregaaende Paragraf om det Antal, der skal have stemt for en vis Afgjorelse, at iagttage, dog at der ved simpel Stemme flerhed forstaaes et Antal af 7 Rævninger.

§ 232.

Efter at Rævningerne have i det Hele vedtaget deres Erklæring, hvilken bliver at nedskrive og af dem alle at forsyne med Underkrift, og de derpaa ere vendte tilbage til Retsfalsen, oplæser deres Formand Spørgsmaalene og ved hvert af disse det paa samme afgivne Svar, hvornæst Erklæringen bliver at overlevere til Rettens Formand og at underskrive af ham og Retskriveren. Er i Henhold til § 224 en anden Sag paabegyndt, afbrydes denne, indtil den herommedte Sag er tilendebragt.

§ 233.

Naar Retten finder, at Rævningernes Erklæring lider af væsentlige Mangler i Formen, eller at den med Hensyn til Indholdet er utydelig, ufuldstændig eller selvmodsigende, affiges Kjendelse, hvorved det paalægges Rævningerne at afhjælpe Manglerne.

Herpaa kan og andrages saavel af Overanklageren som af den Anklagede og hans Forsvarer, i hvilket Fald Retten har at afgjøre, hvorvidt saadant Andragende kan tages til Følge. Rævningerne begive sig, efter at Kjendelsen

er dem meddelt, tilbage til deres Forsamlingsværelse, for, efter ny Raadslagning at foretage den fornødne Berigtigelse af deres Erklæring.

Ændringerne maae indskrænke sig til de i Kjendelsen opgivne Punkter og maae foretages saaledes, at de oprindelige Svar ei blive ulæselige. Dette bliver af Rettens Formand udtrykkelig at betyde Rævningerne.

Med Hensyn til de foretagne Ændringer vil der være at forholde efter Forskrifterne i foregaaende Paragraf.

§ 234.

Antager Retten enstemmigt, at Rævningerne urigtigen have erklæret den Anklagede skyldig, eller erklæret ham skyldig i en Handling, der medfører større Straf end den, der virkeligen er ham overbevist, henviser den Sagen, under Paaberaabelse af nærværende Paragraf, men uden iøvrigt at angive Grundene, til Forhandling for en ny Rævningeret.

Intet Andragende kan herom gøres af den Anklagede eller hans Forsvarer, saalidet som af Overanklageren. Ei heller kan Beslutning om saadan Henvisning af Retten tages, efter at den i § 235 foreskrevne Oplæsning af Rævningernes Erklæring har fundet Sted.

Er flere anklagede under samme Sag, og Retten finder, at Rævningerne have feilet i deres Erklæring til Skade for en eller nogle af de Anklagede, stæer Henvisning til en ny Rævningeret alene for disses Bedkommende, hvorimod Sagen med Hensyn til de øvrige Anklagede bliver af Retten at paakfende.

De Rævninger, som have deltaget i den afgivne Erklæring, kunne ikke have Sæde i den ny Rævningeret.

Efter at den ny Rævningeret har afgivet sin Erklæring, har det herved sit Forblivende, og der vil da, selv om denne Erklæring stemmer med den forrige, være at affige Dom i Sagen.

§ 235.

Naar Rævningernes Erklæring i Medfør af §§ 232 og 233 er afgivet, bliver den at oplæse af Retskriveren i den Anklagedes Over-